

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rácsai Ügyvédi Iroda (KÉPVISELŐ CÍME, ügyintéző: dr. Rácsai Lajos ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Kovács Kázmér Ügyvédi Iroda (KÉPVISELŐ CÍME, ügyintéző: Dr. Kovács Kázmér ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vételár visszafizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2019. március 26-án meghozott I.G.40.138/2018/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 270 000 (Egymillió-kettőszázhetven ezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100 609 886 Ft tőkét és ezen összegből 100 000 000 Ft után 2011. május 11-étől 609 886 Ft után pedig 2011. november 3-ától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt késedelmi kamatát, továbbá 6 391 000 Ft perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint az **KORÁBBI II. RENDŰ ALPERES** mint eladó és az alperes (helyesen: felperes) jogelődje mint vevő között 2009. december 28-án üzletrész adásvételi szerződés jött létre, amely szerződéssel a felperes jogelődje 600 000 000 Ft vételár ellenében megvásárolta a korábbi II. rendű alperesnek a **KFT1.**-ben meglévő, a társaság jegyzett tőkéjének 25,001%-át kitevő, 125 080 000 Ft névértékű üzletrészt.

Az utóbb két alkalommal módosított adásvételi szerződés alapján a vevő a vételárat - a szerződésben meghatározott részletekben - 2011. december 31-ig volt köteles az eladónak megfizetni.

Az eredeti üzletrész adásvételi szerződés megkötésének napján, 2009. december 28-án a szerződő felek egy „megállapodás visszavásárlási jog, illetve eladási opciós jog kikötése és gyakorlása tárgyában” elnevezésű szerződést is kötöttek, amelyben meghatározott időre (2011. március 31-ig) az eladó javára visszavásárlási jogot, a vevő javára pedig eladási opciós jogot kötöttek ki a megállapodásban meghatározott feltételek bekövetkezése esetére.

2010. június 16-án a korábbi II. rendű alperes az üzletrész adásvételi szerződésből eredően a felperes jogelődjével szemben fennálló, 600 000 000 Ft összegű követelését az alperesre engedményezte, aki a követelés megszerzéséért 544 541 923 Ft-ot fizetett a korábbi II. rendű alperesnek.

A felperes jogelődje a 2011. március 29-én keltezett nyilatkozatával gyakorolta a 2009. december 28-i megállapodásban részére biztosított eladási opciós jogát, amelyet a korábbi II. rendű alperes tudomásul vett.

2011. május 13-án azonban a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes megállapodást kötöttek az eladási opciós jog gyakorlása folytán létrejött üzletrész adásvételi szerződés felbontásáról, továbbá (hatodik alkalommal) módosították a közöttük 2009. december 28-án létrejött „megállapodás visszavásárlási jog, illetve eladási opciós jog kikötése és gyakorlása tárgyában” elnevezésű szerződést akként, hogy a visszavásárlási jog, valamint az eladási opciós jog határidejét 2011. szeptember 30-ában határozták meg.

Ezt követően (2011. május 19-én) a felperes jogelődje az üzletrészek vételárából 100 000 000 Ft-ot megfizetett, amely összeget - a 2010. június 16-án létrejött engedményezésre tekintettel - az alperes kapott meg.

2011. november 3-án az alperes a felperes jogelődjének bankszámlájáról további 609 886 000 Ft-ot inkasszált vételár jogcímén.

2011. szeptember 22-én a felperes jogelődje - arra hivatkozással, hogy a korábbi II. rendű alperes továbbra sem teljesítette az üzletrész adásvételi szerződésben vállalt valamennyi kötelezettségét - ismételten gyakorolta az eladási opciós jogát, amely nyilatkozata alapján a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a **KFT1**-ben fennálló tagsági jogviszonyát 2011. szeptember 22-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

Az alperes 2013-ban pert indított a Debreceni Törvényszéken a felperes jogelődje, valamint az engedményezett követelés teljesítéséért készfizető kezességet vállaló **KFT2** ellen 351 798 869 Ft vételár hátralék és járuléka megfizetése iránt.

A Debreceni Törvényszék a 2013. november 29-én meghozott .../8. számú ítéletével a keresetet elutasította, amely ítélet ellen az alperes (abban a perben felperes) fellebbezést terjesztett elő.

A fellebbezést elbíráló Debreceni Ítéltábla pedig a 2014. április 2-án meghozott .../7. számú ítéletével a Debreceni Törvényszék ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ítéletben kifejtettek szerint az eladási opciós jog 2011. március 29-i gyakorlásának eredményeként létrejött adásvételi szerződést a felek 2011. május 13-án visszamenőleges hatállyal felbontották, ezáltal közöttük a jogviszony az eredeti szerződésekben meghatározott tartalommal maradt fenn azzal az eltéréssel, hogy a visszavásárlási jog, illetve az eladási opciós jog gyakorlásának határidejét 2011. szeptember 30-ára módosították.

Erre tekintettel pedig a felperes jogelődje 2011. szeptember 22-én jogszerűen gyakorolta (ismét) az eladási opciós jogát, amelynek következtében az üzletrészek tulajdonjoga visszaszállt az eladóra (korábbi II. rendű alperes), a felperes jogelődjének vételár fizetési kötelezettsége pedig „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 319. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján megszűnt.

A felperes jogelődje a jelen pert eredetileg az **ALPERES** és a **KORÁBBI II. RENDŰ ALPERES** ellen indította és az eredeti keresetében elsődlegesen a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 100 609 886 Ft és késedelmi kamatai visszafizetésére.

Ezen kereseti kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az üzletrész adásvételi szerződés az eladási opciós jog 2011. március 29-i jogszerű gyakorlása következtében megszűnt, a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján pedig a megszűnés előtt - ellenszolgáltatás nélkül - nyújtott pénzbeli szolgáltatás részére visszajár.

A másodlagosan előterjesztett eredeti keresetében pedig a felperes jogelődje a régi Ptk. 361. §-a alapján az **ALPERES**t kérte 100 609 886 Ft és járuléka megfizetésére kötelezni.

A per során a KORÁBBI II. RENDŰ ALPERES megszűnt, ezért az elsőfokú bíróság vele szemben a pert a 2019. március 11-én jogerőre emelkedett .../8. számú végzésével megszüntette.

Az alperes az ellenkérelmében a vele szemben valamennyi jogcímen előterjesztett kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint annak következtében, hogy az eladási opciós jog 2011. március 29-i gyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződést a felek 2011. május 13-án felbontották, a közöttük 2009. december 28-án létrejött üzletrész adásvételi szerződés nem szűnt meg, az hatályban maradt, ezáltal a felperes jogelődje 2011. május 19-én érvényes és hatályos üzletrész adásvételi szerződés alapján teljesített.

Előadta továbbá, hogy a régi Ptk. 319. §-a alapján a felperesnek kizárólag a korábbi II. rendű alperessel szemben állhat fenn követelése, mivel e jogszabályhely alapján a szerződés megszűnése esetén a felperesnek a saját szerződő partnerével kell elszámolnia.

Már pedig az engedményezés folytán ő a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes közötti jogviszonynak nem vált alanyává, amelynek következtében a felperes e jogszabályhely alapján vele szemben követelést jogszerűen nem érvényesíthet.

Emellett az alperes hivatkozott arra is, hogy az engedményezési szerződés megkötését követően a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes között létrejött szerződés módosítások vele szemben hatálytalanok, mivel azokkal az érintettek lényegében elvonták az általa az engedményezéssel megszerzett 600 000 000 Ft-os követelés kielégítési alapját.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

A Debreceni Törvényszék .../8. számú jogerős ítéletében kifejtettekre hivatkozással megállapította, hogy a felperes jogelődje 2011. szeptember 22-án jogszerűen gyakorolta az eladási opciós jogát, amelynek eredményeként a **KFT1.** üzletrészének tulajdonjoga vissza szállt a korábbi II. rendű alperesre, a felperes jogelődjének vételár fizetési kötelezettsége (tehát az alperesre 2010. június 16-án engedményezett követelés) pedig a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján megszűnt.

Megállapította továbbá, hogy a 2010. június 16-án történt engedményezés következtében a kötelelem jogosulti pozíciójában alanyváltozás történt [az alperes a régi Ptk. 329. §-ának (1) bekezdése értelmében a vételár követelés vonatkozásban a korábbi II. rendű alperes jogutódja lett], ezért a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése szerinti elszámolás során a felperes jogelődje által teljesített vételár részt az alperesnek kell visszafizetnie a felperes részére.

A 609 886 Ft összegű teljesítéssel összefüggésben megállapította, hogy arra 2011. november 3-án - tehát a követelés megszűnését követően - került sor, amelyre tekintettel ez az összeg a felperes részére a régi Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése alapján (jogalap nélküli gazdagodás címén) visszajár.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta az alperes hivatkozását a szerződés fedezetelvonó jellege miatti hatálytalanságára. Ezt a megállapítását pedig azzal indokolta, hogy az alperes a korábbi II. rendű alperesnek nem volt hitelezője, így az alperes a korábbi II. rendű alperessel szembeni követelésének kielégítési alapját az eladási opciós szerződés nem vonta el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereset megalapozottságának indokaként tévesen hivatkozott mind a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdésére, mind a régi Ptk. 361. §-ára.

Az adott esetben ugyanis a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes az általuk megkötött üzletrész adásvételi szerződést nem közös nyilatkozattal felbontották, hanem a felperes jogelődje egyoldalú nyilatkozatával gyakorolta a külön megállapodás alapján őt megillető eladási opciós jogát.

Az adott esetben tehát az üzletrész adásvételi szerződés nem a szerződő felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata, hanem a felperes jogelődjének egyoldalú nyilatkozata alapján

szűnt meg, amelynek következtében a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdésébe foglalt rendelkezés az adott esetre nem alkalmazható.

Hivatkozott arra is, hogy a „visszavásárlási jog, illetve eladási opciós jog kikötése és gyakorlása tárgyában” elnevezésű szerződés IV. pontjában a szerződő felek az üzletrész adásvételi szerződésen alapuló, meg nem fizetett összegek vonatkozásában a beszámítás lehetőségében állapodtak meg, nem pedig a további követelések törlésében.

Előadta továbbá, hogy mivel ő az üzletrész adásvételi szerződésnek nem volt alanya, a felperesnek a szerződés felbontása esetén sem vele, hanem a saját szerződéses partnerével (korábbi II. rendű alperes) kellene elszámolnia a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján.

Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy az engedményezési szerződés megkötésével ő nem vált a korábbi II. rendű alperes általános jogutódjává az üzletrész adásvételi szerződésben, ezért vele szemben a felperes követelése abban az esetben is megalapozatlan lenne, ha a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdésébe foglalt rendelkezést az adott esetben alkalmazható lenne.

Az alperes álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 609 886 Ft inkasszállására az üzletrész adásvételi szerződés - ezáltal pedig a követelés - megszűnését követően került sor, ezért ez az összeg a felperesnek a régi Ptk. 361. §-a alapján visszajár.

Ezzel összefüggésben egyrészt ismételten hivatkozott arra, hogy 2011. szeptember 22-én a szerződő felek nem felbontották az általuk megkötött üzletrész adásvételi szerződést, hanem - a felperesi jogelőd egyoldalú nyilatkozata alapján - közöttük egy új szerződés jött létre.

Előadta továbbá, hogy az adott esetben az alperes jogalap nélküli gazdagodásáról azért sem lehet szó, mivel a nem vitás tényállás szerint az alperes nem ingyenesen, hanem 544 541 923 Ft ellenérték megfizetése mellett szerezte meg a korábbi II. rendű alperesnek a felperes jogelődjével szemben fennálló követelését.

A fentiekén túl az alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes között az engedményezési szerződés megkötése után létrejött szerződésmódosítások, valamint a 2011. szeptember 22-i eladási nyilatkozat közlése és annak elfogadása vele szemben hatálytalan, mert azzal az érintettek az ő 600 000 000 Ft összegű követelésének a kielégítési alapját vonták el.

Álláspontja szerint ezt a hivatkozását az elsőfokú bíróság tévesen minősítette megalapozatlannak arra hivatkozással, hogy az alperes nem volt hitelezője a korábbi II. rendű alperesnek. Etekintetben ugyanis - álláspontja szerint - nem annak van jelentősége, hogy az alperes hitelező volt-e vagy sem, hanem annak, hogy az alperesnek az üzletrész adásvételi szerződésből eredő vételár iránti követelése állt fenn.

Ehhez a követeléséhez pedig az alperes azért nem jutott hozzá, mert a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes 2011. május 13-án olyan tartalmú szerződést kötött egymással, amellyel az alperes követelésének kielégítési alapját elvonták.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy a Debreceni Törvényszék .../8. számú jogerős ítélete nem csupán az üzletrész adásvételi szerződés megszűnésének tényét, hanem annak módját is rögzítette akkor, amikor megállapította, hogy a megszűnésre a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján került sor.

Az elsőfokú bíróságnak ez a megállapítása ítélt dolognak minősül, amelyre tekintettel a jelen perben már nem képezheti vita tárgyát, hogy az üzletrész adásvételi szerződés a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján szűnt-e meg vagy sem.

Előadta továbbá, hogy a régi Ptk. 329. §-ának (1) bekezdése alapján az engedményezéssel az alperes a vételár követelés tekintetében a korábbi II. rendű alperes jogutódja lett, amelyre tekintettel az üzletrész adásvételi szerződés felbontása miatt szükségessé vált elszámolás során ő köteles a felperessel elszámolni.

Hangsúlyozta, hogy ez az elszámolási jogviszony az egyéb szerződéses jogosultságokat nem érinti, annak tárgya kizárólag a megfizetett vételár visszafizetése, melynek tekintetében az alperes a korábbi II. rendű alperes jogutódjának minősül.

Az alperesnek a beszámítás útján történő igényérvényesítésre történt hivatkozásával összefüggésben előadta, hogy a beszámításnak a szerződésben megállapított lehetősége nem jelenti azt, hogy a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése szerinti elszámolási kötelezettség csak és kizárólag beszámítás útján lenne kivitelezhető. Ebben az esetben a beszámítás csupán egy plusz lehetőség a felek számára, amennyiben annak feltételei fennállnak. A beszámítás feltételeinek hiányában azonban az engedményes nem mentesül az őt (is) terhelő elszámolási kötelezettség alól.

A felperes állítása szerint megalapozatlan az alperesnek a szerződés hatálytalanságára történő hivatkozása is.

Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a felperes az adásvétel tárgyát képező üzletrészt „visszaadta”, azt saját részére nem tartotta meg, így nincs olyan vagyontárgy, amely az alperes által hivatkozott fedezet elvonását megtestesítené.

Rámutatott arra is, hogy egy ügylet fedezetelvonó jellegének megállapíthatósága esetén is csak abban az esetben állapítható meg a relatív hatálytalanság, ha bizonyítást nyer a szerződést kötő fél rosszhiszemősége.

Az adott esetben azonban az a körülmény, hogy a felperes jogelődje tudott az alperes igényéről, nem alapozza meg a magatartása rosszhiszemőségét.

Hivatkozott arra is, hogy a bírói gyakorlat értelmében a fedezetelvonó szerződés relatív hatálytalanságának megállapításához az is feltétel, hogy a követelés érvényesíthetővé válásakor a kötelezett egyéb vagyontárgya sem nyújt fedezetet a követelésre. E körülményre vonatkozóan azonban a per során bizonyítás nem került lefolytatásra, mivel ilyen jellegű bizonyítási indítványt az alperes nem terjesztett elő.

Az ügy indulásának időpontjára tekintettel a jelen eljárásban még alkalmazandó „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívásra a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását. Ezért az ítéletábra az 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, az általa helyesen megállapított tényállásból pedig helytálló jogi következtetések levonását követően, érdemben helyes döntést hozott.

Az érdemben helyes döntésnek az ítéletben megjelölt indokaival azonban az ítéletábra csak részben értett egyet.

Az alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a 2009. december 28-án megkötött üzletrész adásvételi szerződés megszűnésére vonatkozó megállapításait. Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az előzményi perben eljáró bíróságok jogerős döntései alapján a jelen eljárásban ítélt dolognak kellett tekinteni azt, hogy a felperes jogelődjének az eladási opciós joga gyakorlására vonatkozó (újabb) nyilatkozata következtében az eredeti (2009. december 28-án megkötött) üzletrész adásvételi szerződés a régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése szerint megszűnt, amelynek következtében megszűnt az a követelés is, amelyet a korábbi II. rendű alperes a jelen per alperesére engedményezett.

(Erre tekintettel utasították el ugyanis az előzményi perben eljáró bíróságok a jelen per alperesének a felperes jogelődjével és az ő kezésével szemben a hátralékos vételár megfizetése iránt előterjesztett keresetét.)

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az előzményi perben meghozott ítélethez fűződő anyagi jogerő következtében az alperes ezeket a megállapításokat a jelen eljárásban már nem tehetette vitássá és azokhoz az elsőfokú bíróság is kötve volt, ezáltal a felperes jelen perben előterjesztett keresetét ezekből a megállapításokból kiindulva kellett elbírálnia.

A régi Ptk. 319. §-ának (3) bekezdése alapján pedig a felperes jogelődje az általa a megszűnt szerződés alapján megfizetett 100 000 000 forint vételárrész visszafizetését alappal igényelhetette.

Téves volt az alperesnek az a hivatkozása is, miszerint ezt az igényét a felperes nem vele, hanem a korábbi II. rendű alperessel szemben jogosult érvényesíteni.

Az alperesnek az ezzel kapcsolatos jogi érvelése csupán annyiban helytálló, hogy a közte és a korábbi II. rendű alperes között létrejött engedményezés következtében ő valóban nem vált a korábbi II. rendű alperes általános jogutódjává az eredeti jogviszonyban.

Az engedményezés tárgya ugyanis - ahogyan erre az ítéletábra már az előzményi perben meghozott ítéletében is rámutatott - nem maga a jogviszony, hanem az abból származó jogosultság. Az engedményezéssel az engedményezőnek csak az engedményezett követelése szállnak át az engedményesre, a szerződésből eredő egyéb jogosultságok és kötelezettségek azonban továbbra is az eredeti jogosultat illetik meg és kötelezik.

Az engedményezés tárgyat képező konkrét követelés tekintetében azonban az engedményes a régi jogosult helyébe lép, annak szinguláris jogutódjává válik és megszerzi a követeléssel kapcsolatos mindazokat a jogokat, amelyek az engedményezőt megillették.

A szinguláris jogutódlás következtében pedig az engedményes a rá engedményezett követelés visszamenőleges hatályú megszüntetése esetén a követelésnek azt a részét, amelyhez az engedményezés alapján már hozzájutott, köteles a kötelezettnek visszatéríteni.

A szerződés visszamenőleges hatályú megszüntetése következtében ugyanis a kötelezett részteljesítése - utóbb - jogalapját veszítette, amely a részteljesítés visszakövetelésére ad alapot, még pedig azzal szemben, akinek a részére teljesítés ténylegesen történt.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, amely szerint az alperes által 2011. november 3-án inkasszált 609 886 forint visszatérítését a felperes a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján ugyancsak jogszerűen igényelhetette az alperestől.

Az ezen a jogcímen előterjesztett felperesi igény alaptalanságának indokaként az alperes egyrészt arra hivatkozott, hogy - az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben - az eredeti üzletrész adásvételi szerződés, illetve az abból származó követelése nem szűnt meg.

A korábban már kifejtett, az előzményi perben meghozott ítélethez fűződő anyagi jogerő következtében azonban az alperesnek ez a hivatkozása alaptalan volt.

Ugyancsak megalapozatlan volt az alperesnek az a hivatkozása, hogy mivel az adott esetben az engedményezésre ellenérték fejében került sor (amely ellenértéket az alperes az engedményező felé teljesítette is), a jogalap nélküli gazdagodás szabályai az adott esetre nem alkalmazhatók.

Az engedményezés ellenértékét ugyanis - nem vitásan - nem a felperes (vagy annak jogelődje), hanem a korábbi II. rendű alperes kapta meg. Ennek következtében pedig az alperes azzal, hogy az engedményezett követelés, illetve az annak alapjául szolgáló szerződés megszűnése után a felperes jogelődjének bankszámlájáról 609 886 forintot leemelt, a felperes jogelődjének rovására jogalap nélkül gazdagodott, amelynek megtérítését a felperes a régi Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése alapján jogszerűen igényelhetette.

Érdemben helyesen találta megalapozatlannak az elsőfokú bíróság az alperesnek a felperes jogelődje és a korábbi II. rendű alperes közötti szerződésmódosítások relatív hatálytalanságára történt hivatkozását is, a döntés indokaival azonban az ítéletábra nem értett egyet.

Az engedményezési szerződés alapján az alperesnek nem a korábbi II. rendű alperessel, hanem a felperes jogelődjével szemben keletkezett követelése, ezért annak, hogy az alperes hitelezője volt-e a korábbi II. rendű alperesnek, az alperes által hivatkozott szerződésmódosítások esetleges fedezetelvonó jellegének megítélése szempontjából valóban nem volt jelentősége.

Az engedményezési szerződés alapján tehát az alperesnek a felperes jogelődjével szemben keletkezett követelése és az alperes ezen követelése kielégítési alapjának elvonását állította.

Az alperes által kifogásolt „módosítások” azonban nem az engedményezéssel megszerzett követelés kielégítési alapját (a felperesi jogelőd vagyonát), hanem magát a követelést érintették (szüntették meg), ezáltal azok fedezetelvonó jellege fel sem merülhetett.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti részbeni módosításával - helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő alperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és az általa előlegezett fellebbezési eljárási illetékből származó, saját másodfokú perköltségét az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperesnek, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra - a felperes nyilatkozatának megfelelően - „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak alapján határozta meg, figyelemmel a felperes jogi képviselője részéről a másodfokú eljárásban előterjesztett fellebbezési ellenkérelem időigényességére, valamint arra, hogy a fellebbezés elbírálására tárgyaláson kívül került sor.

Debrecen, 2019. november 19.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -